

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 124, ал. 1 от Закона за съдебната власт, Върховният касационен съд, ОСНК

РЕШИ:

1. Не следва да се отнема в полза на държавата, на основание чл. 307а НК, предметът на престъплението, когато парите са осигурени от изнудваното лице, от службите на МВР, или на ДАНС.

2. Лекарите, които не изпълняват ръководни функции или функции по управление на чуждо имущество, не са длъжностни лица, по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „б“ НК.

3. Остава без разглеждане искането на Главния прокурор, в частта му за издаване на тълкувателно решение по въпроса: „Длъжностни лица от търговски дружества или други юридически лица, които не са обществени организации (изповедания, партии, синдикати, съсловни организации и др.), могат ли да бъдат субекти на престъпления по Глава осма от Особената част на НК.“.

ЗАМ. НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВКС:

(особено мнение т.1 и 2)

/Гроздан Илиев/

ЧЛЕНОВЕ:

ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА..... **НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ**.....

особено мнение т.2

ЛИДИЯ СТОЯНОВА..... **КАПКА КОСТОВА**.....

ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА..... **БИЛЯНА ЧОЧЕВА**.....

ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА..... **БЛАГА ИВАНОВА**.....

особено мнение т. 1 и 2

ВЕРОНИКА ИМОВА..... **ПАВЛИНА ПАНОВА**.....

КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ..... **ЖАНИНА НАЧЕВА**.....

РУЖЕНА КЕРАНОВА.....

ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА.....

ФИДАНКА ПЕНЕВА.....

ДАНИЕЛА АТАНАСОВА.....

ЕЛЕНА АВДЕВА.....

ПЛАМЕН ПЕТКОВ.....

КЕТИ МАРКОВА.....

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ.....

ТАТЯНА КЪНЧЕВА.....

ОСОБЕНО МНЕНИЕ:

Подписваме с особено мнение тълкувателно решение № 2/2011г., постановено по н.д. № 2/2011 г. на ОСНК на ВКС, образувано по искането на главния прокурор на Република България по следните съображения:

По т. 1

Пасивният подкуп в неговия завършен вид, според чл.301НК представлява вече получена от длъжностното лице наследваща му се имотна облага, в случая парична сума, за да извърши или за да не извърши действие по служба или загдето е извършило или не е извършило такова действие. Това изпълнително деяние е невъзможно без насрещен субект, който дава тази облага и чието изпълнително деяние е посочено в чл.304 НК. Наличието на даване и вземане очертава подкупа като сделка. При това положение става ясно, че даващият и получаващият паричната сума са страни по един противоречащ на закона договор. До приемането на чл. 307а НК (Дв.,бр.28/1982г) даденото от страните по нищожния договор, съгласно чл. 34, ал. 3 ЗЗД, се отнемаше в полза на държавата. При последвалото изменение на чл. 34 ЗЗД (Дв, бр. 12 от 1993г.) законодателят предвиди при нищожност или унищожаемост на договора всяка от страните да върне на другата страна всичко, което е получила от нея. Такава промяна в съдържанието на нормата по чл.307а НК не последва. Нещо повече, с извършеното едновременно изменение на чл.307а НК и чл.306 НК (Дв бр.92/2002г.) законодателят изрично разшири обхвата на отнемането на предмета на престъплението за всички престъпления по „този раздел“, т.е. за всички видове подкуп, включително и активния подкуп в хипотезата на чл.306 НК. Освен това с въведеното изменение на чл.306 НК ограничи неговото приложно поле, въвеждайки кумулативното изискване, наказуемостта да отпадне, само ако субектът на активния подкуп е бил изнуден и ако незабавно и доброволно съобщи за това на властта. Преди изменението възможностите за ненаказуемост и освобождаване от наказателна отговорност на субекта на активния подкуп бяха уредени при условията на алтернативност в две самостоятелни групи. Първата предвиждаше възможност за всеки изнуден да се ползва от привилегията по чл.306 НК, без да е необходимо да съобщава доброволно на компетентните органи, достатъчно бе да се докаже качеството му на изнуден да даде подкупа. Втората възможност бе предвидена за всеки субект на престъплението по чл.304 НК, стига доброволно да е съобщил за това на властта. При възприетата от законодателя линия на ограничаване възможностите за защита по чл.306 НК на субекта на активния подкуп и уредбата на отнемането на предмета на престъплението, като своеобразна санкция за всички престъпления от раздела Подкуп ОСНК не разполага с правомощието по тълкувателен път да ограничава приложното поле на чл.307а НК. С такова правомощие разполага единствено и само законодателят.

За неприложението на чл.307а НК не може да се черпи аргумент от чл.242, ал.8 НК, защото с тази норма е въведено едно изключение от правилото по чл.53, т.1, б."а" НК, предвиждащо отнемане на вещи, послужили за извършване на престъплението, само в случаите, когато са собственост на извършителя на

престъплението. Това ограничение обаче е неприложимо при митническата контрабанда, където законодателят изрично е предвидил отнемане в полза на държавата на моторните превозни средства, послужили за превоза или пренасяне на стоките предмет на контрабандата, независимо от това чия собственост са. Следователно въведеното изключение е по отношение средството за извършване на престъплението по основния и квалифицирани състави на чл.242 НК. Според чл.242, ал.7 НК предметът на митническата контрабанда се отнема в полза на държавата независимо чия собственост е, а ако липсва или е отчужден, се присъжда неговата равностойност. Следователно и в този случай законодателно е въведено изключение от правилото по чл.53, т.1, б."б" от НК, изискващ отнемане на предмета на престъплението, само ако принадлежи на дееца, т.е. да е негова собственост. Понеже при митническата контрабанда, чрез предхождаща я валидно сключена сделка, е възможно деецът или друго лице да са придобили собствеността на вещите/стоките, предмет на контрабандата, законодателят е предвидил отнемането им да се извършва без оглед на това кой е собственика, деецът или трето лице. Тук следва да се посочи, че за разлика от уредената в чл.242, ал.7 НК възможност за отнемане на стоки, които са собственост на дееца или друго лице, подкупът представлява сделка, която е нищожна, защото противоречи на закона. При нищожната сделка извършилият пасивния подкуп никога не може да придобие собственост върху наследващата се имотна облага, паричната сума, която получава. Длъжностното лице при пасивния подкуп получава единствено и само притежанието, т.е. фактическата власт върху парите или имуществото, което не му се следва. Той дори не е добросъвестния владеец на основание нищожната сделка. Затова позоваването на въведеното с чл.53, ал.1, б."б" НК изискване „вещта да принадлежи на виновния“, за да се изключи приложението на чл.307а НК води до невъзможност в който и да е от случаите на пасивен подкуп, не само тези, които са предмет на тълкувателното решение, да се отнеме наследващата имотна облага, която по начало никога не може да принадлежи на виновния. Такова разрешение, което би довело до неприложимост на нормата на чл.307а НК, е очевидно незаконосъобразно.

Законодателят не въвежда изключения от приложното поле на чл.307а НК и с оглед произхода на паричната сума, която извършителят на активния подкуп /изнуденият/ предава на длъжностното лице. На отнемане от субекта на пасивния подкуп подлежат получените от него пари, без оглед на това дали субектът по чл.304 НК е придобил средствата, като е теглил банков кредит или получил в заем от трето лице или са му предоставени от други органи или са негови собствени. В последния случай не може да става дума за каквото и да е изключение, включително и при хипотезата на чл.306 НК. Във връзка с това следва да се отбележи, че предвидената в чл.306 НК ненаказуемост и освобождаване от отговорност в новата редакция са уредени кумулативно, като се запазва съставомерността на активния подкуп по чл.304 НК. Противното разбиране за несъставомерност на деянието е незаконосъобразно, защото не може да има самостоятелно извършване на престъпление по чл.301 НК. Пасивният подкуп задължително и винаги предполага наличие на активен подкуп-този по чл.304 НК. Водещо в случая е личното основание за освобождаване от наказателна отговорност, свързано с последващото поведение на субекта на активния подкуп, изнудваният, обосноваващо освобождаването му от наказателна отговорност за извършеното престъпление. Затова съображенията за незначителна степен или ниска степен на обществена опасност на деянието по чл.304 НК, осъществено в хипотезата на изнудване, за да се изключи приложението на чл.307а НК са съображения *contra legem*. От същия порядък са и съображенията с които се обосновава критерият за справедливост. Недопустимо е с позоваване на посочения критерий съдът да изключи приложението на наказателноправна норма по неограничен кръг дела. Критерият за справедливост, като правомощие на полето на законодателна целесъобразност, е прерогатив единствено и само на законодателя. Освен това, дори да се приеме претендираното гранично състояние на съставомерност на активния подкуп, в случаите, обсъждани с тълкувателното решение, паричната сума е предмет на квалифицирания пасивен подкуп, извършен от субекта на престъплението по чл.301 НК и като такава подлежи на отнемане в полза на държавата. Противното разбиране би довело до създаване и на имуществена привилегия за извършителя на активния подкуп, на когото законодателят е гарантирал единствено и само ненаказуемост на лично основание, но не и освобождаване от последиците, предвидени с чл.307а НК. Обстоятелството, че едновременно е извършено изменение на текстовете на чл.306 и чл.307а НК през 2002 г. в посока засилване на отговорността за подкуп в различните проявни форми и категорично изразената воля на законодателя да ограничи приложното поле на защитите по чл.306 НК, изключва предположението за законодателен пропуск, който следва да се компенсира с настоящето решение.

От данните по приложените съдебни решения става ясно, че противоречивата съдебна практика по приложението на чл.307а НК е била предопределена не толкова от материалноправни проблеми при приложението на чл.307а НК, колкото от доказателствен проблем, възникнал при използването на белязани парични знаци за доказване на обвинението по отношение извършителя на пасивния подкуп. Разбирането, изразено от някои състави, включително касационни, че в тези случаи белязаните пари не следва да се отнемат, защото са само инструмент за разобличаване на субекта по чл.301 НК, води до непреодолимо

противоречие със следващите им съждения за съставомерност на деянието, като приемат, че същата парична сума е и предмет на подкупа. Но една и съща сума не може да бъде едновременно предмет и средство. Ако се приеме, че се явява средство за разобличаване на виновното лице, деянието по чл.301 НК е несъставомерно. В тези случаи постановената осъдителна присъда противоречи на закона. При положение, че белязаните паричните знаци са определени като предмет на подкупа, получени са от длъжностното лице, субекта на пасивния подкуп и са в наличност, подлежат на отнемане от него съгласно чл.307а НК, защото законодателно не е уредена хипотезата на изключение от правилото за отнемане в тези случаи. Поначало при създаването, изменението или отмяната на материалноправни наказателни норми законодателят решава въпроси, свързани с осигуряване наказателноправна защита на определени обществени отношения. Разкриването и разследването на престъпленията, способите на доказване, включително използване на специални разузнавателни средства, каквито са и белязаните парични знаци по смисъла на чл.172 НПК, ал.1 НПК, като част от материята на доказателственото право, са предмет на уреждане с процесуалните норми, кодифицирани в НПК. Затова при приложението на материалноправни норми съдът не следва да търси разрешения на полето на доказването било за деянието или за неговия извършител и с дадените разрешения да поощрява създадена противоправно практика, включително и чрез нарушаване на собствените му тълкувателни актове, каквито са използваните от органите на властта практики по доказване авторството и съставомерността на пасивния подкуп. С въвеждането на изключението по тълкувателен път, освен че се нарушава законът, се извършва и нарушение на т.17 от ППВС-№8/30.11.1981г. по н.д. №10/1981г., според което в случаите, когато на органите на властта стане известно, че е поискан подкуп, органите следва не да улесняват, а да предотвратят даването на подкупа. По делата, предмет на тълкувателното решение, случаите на подкуп не само не са предотвратявани, но е инсценирано тяхното довършване с участието на органите на властта. Отказът на Конституционния съд с решение № 14/23.11.2000г. по к.д. № 12/2000 г.,(ДВ, бр. 98/01.12.2000 г.) да обяви за противоконституционен текста на чл.307 НК (ЗИДНК - ДВ, бр. 51 от 2000 г.) като предостави на съда възможност във всеки отделен случай да преценява съставомерността на деянието с оглед „едно разумно тълкуване на чл.307 НК“ не може да възпрепятства създадената практика по разобличаване на субектите на пасивния подкуп чрез извършване на действия с участие на органите за довършване на изпълнителното деяние.

Поставените с тълкувателното решение въпроси за приложното поле на чл.307а НК, относно случаите, при които предмет на подкупа са паричните знаци, предоставени от органите на МВР, следва да намери законодателно разрешение, каквото следва да бъде и разрешението за приложното поле на отнемането на предмета в случаите на чл.306 НК. При положение, че произнасянето по тези въпроси е от изключително правомощие на законодателя, който еднозначно и категорично е дал отговорите с действащата нормативна уредба, е недопустимо да се променят по тълкувателен ред, защото този подход в крайна сметка води до легализиране и на противоправни практики при доказването на подкупа.

По т.2

Действащият правен режим не налага промяна в разбирането за длъжностното качество на лекаря.

Лекарите поначало, както и в хипотезите на чл.93, т.1, б."б" НК, с оглед на възложената им и изпълнявана дейност, свързана със здравеопазването, винаги са били възприемани и третирани като длъжностни лица. Настъпилата промяна в правната уредба на лечебните заведения, извършена със Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ), обн. Дв. бр.62 от 9 юли 1999г., не налага друг извод, защото държавната политика в областта на здравеопазването се основава на разбирането, изразено в чл.52, ал.1 от Конституцията на Република България, според която гражданите имат право на здравно осигуряване, гарантиращо им достъпна медицинска помощ и на безплатно ползване на медицинско обслужване при условия и ред, определени със закон. Конституционна гаранция за реализиране на това право на гражданите е задължението на държавата да закриля здравето им и да осъществява контрол върху всички здравни заведения. Конституционният принцип е доразвит с подробно регламентиране на категорията обществени отношения свързани с опазване здравето и живота на гражданите. Така в чл.2 от Закона за здравето (ЗЗ), (обн. Дв. бр.7 от 10 август 2004г., в сила от 01.01.2005 г.,) са очертани принципите, върху които се основава държавната политика, в която като национален приоритет е изведена грижата за опазването на здравето на гражданите като състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие. В следващия чл. 3. (1) от ЗЗ са посочени и органите на изпълнителната власт, които провеждат тази държавна политика. Това са Министерски съвет, Министерство на здравеопазването и подчинените им структури и органи, чиято дейност също е уредена в Закона за здравето. Здравната политика на държавата с очертаното съдържание се реализира чрез дейността на лекарите, извършвана в съответните лечебни заведения. За да подчертае и изведе на преден план публичното начало в

медицинското обслужване и неговото водещо направление в лечебната дейност законодателят е въвел задължително изискване за членство в Български лекарски съюз /БЛС/ и Български зъболекарски съюз /БЗС/. Членството в посочените съсловни организации, освен че е задължително условие за практикуване на лекарската професия и условие за правоспособност, предопределя и публичния характер на изпълняваната дейност. Така в Решение № 29 от 11 ноември 1998 г. по конституционно дело № 28 от 1998 г. по повод искането за обявяване на Закона за съсловните организации на лекарите и стоматолозите (ЗСОЛС) (Дв. бр. 83 от 1998г.) за противоконституционен Конституционният съд е отбелязал, че това е закон, с който се създават корпорации на публичното право със задължително членуване в тях на лекари и стоматолози. В решението по нататък се посочва, че „ Чрез него държавата изпълнява задължението си по чл. 52, ал. 3 от Конституцията да закриля здравето на гражданите и да им осигури качествено и добросъвестно медицинско обслужване. Като поверява на самите лекари и стоматолози чрез управлявани от тях корпорации да ръководят двете професии, атакуваният закон постига най-целесъобразния способ за контрол върху спазването на Кодекса за професионална етика и на Правилата за добра медицинска практика, както и за надлежно управление на професията.” При това положение става ясно, че по силата на закона БЛС и БЗС се явяват публичноправни корпорации, които осъществяват публичноправни, т.е. държавни функции, в сферата на здравеопазването. Щом това е така, само на това основание всички членове на БЛС и БЗС се явяват длъжностни лица, тъй като са им възложени публичноправни функции в сферата на здравеопазването. В тази връзка следва да се отбележи, че ръководната работа в наказателноправния аспект с оглед възприетия по широк обхват на понятието „длъжностно лице” не се изчерпва с правоотношението на власт-подчинение, а предвид нейното многообразие в различните сфери на обществени отношения е възприето отрицателното определение, според което всяка работа, която не е работа на материално-техническо изпълнение, е ръководна работа. Несъмнено, работата на лекаря, включително тази на лекаря ординатор, не може да се определи като такава, запълваща съдържанието на материално-техническата работа. Не води до друг извод позоваването на извършеното преобразуване на публичните здравни заведения в търговски дружества с публична собственост, защото и в тези случаи се запазва управлението на изпълнителната власт, когато държавата или общината формират капитала, каквото е положението с бившите поликлиники и болници, преобразувани в ЕАД или ООД. Такова е положението и в случаите, когато лечебното заведение е създадено с частна собственост. Във всички тези случаи медицинската дейност на лекаря с очертаното по горе съдържание предопределя длъжностното му качество. В теорията също преобладава становището, че формата на собственост, на която се основава дейността, не е решаващият критерий за дефиниране на понятието длъжностно лице. Възприемането на правно организационните форми, чрез които лекарите осъществяват професионалната си дейност, води до нарушаване на единния критерий, от който изхожда законодателят при определяне на длъжностното качество и формиране на неравнопоставеност сред основната част от лекарското съсловие. Възприеманото на публичното начало в медицинската дейност на лекарите гарантира еднакъв критерий, както в случаите на засилена отговорност на лекаря като субект на престъпление с оглед на длъжностното му качество, така и в същата степен защита на лекаря, когато е обект на престъпно посегателство. Този критерий неизменно е следван в съдебната практика. В тълкувателната си дейност ВС винаги е отграничавал лекарите като длъжностни лица от останалия медицински персонал. Такова разграничение се наблюдава и в Закона за здравето, където нееднократно е използван терминът „длъжностно лице” - чл. 220, ал. 1 и ал. 3, чл. 224, чл. 225, ал. 2, чл. 228б, чл. 228в, уреждайки различни направления в медицинската дейност на лекаря. Или волята на законодателя се основава на разбирането, че лекарят действа единствено и само като длъжностно лице, когато осъществява медицинска дейност. Това се отнася и за лекарите по дентална медицина. Познаването на чл.312 НК, за да се обоснове тезата, че все пак материалното наказателно право урежда и случаите, при които лекарят не действа в качеството на длъжностно лице при и по повод изпълнение на възложена му работа, не държи сметка за историята на текстът и причините за приемането на чл.247 в Наказателния кодекс от 1951г. и възпроизвеждането му в основния състав на чл.312, ал.1 НК от сега действащия Наказателен кодекс. В отменения наказателен закон текстът е бил създаден, за да обоснове наказателната отговорност на лекарите, които упражняват частно професията, чийто режим е бил свършено различен от понастоящем действащата уредба на частната практика. Достатъчно е да се отбележи, че Българският лекарски съюз, създаден през 1901 г. и Българският зъболекарски съюз от 1905 г. са били доброволни сдружения, членуването е било доброволно и при отсъствие на публичния елемент в тяхната дейност. На практика текстът не е прилаган, тъй като със заповед №1665/13.11.1953г. на министъра на народното здраве и социалните грижи е било забранено на частните лекари да издават „всякакви видове” медицински свидетелства. Понастоящем този текст би имал приложение само в случаите на инкриминирана дейност, осъществена от лекар, лишен от лекарски права или упражняващ професията в нарушение на установения правен режим, каквото примерно е основното изискване за членството в БЛС или ССБ. Тук следва да се отбележи, че възприетото с тълкувателното решение разбиране за различни хипотези, при които лекарят при изпълнение на медицинската дейност в едни случаи може да бъде длъжностно лице, в други да отсъства длъжностното качество, ще доведе

до различни наказателноправни квалификации на единната медицинска документация, подробно регламентирана в ЗЗ, ЗЛЗ и подзаконовите нормативни актове по тяхното приложение, отразяваща извършваната от него медицинска дейност, напр. една епикриза или медицинско направление, която в едни случаи ще бъде третирана като официален документ по чл.311 НК, при наличие и на останалите признаци за съставомерност на извършеното, а в други случаи, би следвало, да се квалифицира като съставен от лекаря частен писмен документ.

По решаващата част от искането на главния прокурор, която не е обективизирана в диспозитивната част, но която, отразена в съобразителната част, разкрива противоречивата съдебна практика по основния въпрос, дали лекаря като длъжностно лице следва да отговаря за подкуп по чл.301 и сл. НК или за т.н. стопански подкуп по чл.225б НК, разрешението, дадено с тълкувателното решение, също не може да бъде споделено.

Както бе отбелязано по-горе, лекарите осъществяват публична функция при осъществяване на медицинската дейност, реализирайки държавната политика в областта на здравеопазването и конституционните принципи, на които се основава тази политика. Следователно, когато лекарят користо осъществява медицинската дейност, това му поведение уврежда обществените отношения, обект на наказателноправна защита от нормите на чл.301 и сл. НК, защото в крайна сметка нарушава изискването за точното, еднакво и безкористо осъществяване на функционалните права и задължения, които има във връзка с изпълняваната публична дейност, каквато е и медицинската и която в крайна сметка засяга правилното функциониране на държавата в областта на здравеопазването. Даденото тълкувателно разрешение не държи сметка и за ППВС № 8 от 30.11.1981 Г. по н. д. № 10/1981г., според което субект на подкуп по чл. 301 НК и чл. 302 НК е длъжностното лице не само по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. "а", но и по б. "б" НК, което може лично да извърши или да не извърши съответно действие или бездействие по служба, произтичащо от служебната му компетентност или възложена работа, за което получава наследваща му се имотна или друга облага. В тази част тълкувателният акт изразява разбирането, че съставомерността на деянието се определя от субекта и особеното му качество, когато е предвидено в съответния състав, като предпоставка за съставомерност на извършеното. И това е така, защото признакът, обединяващ всички престъпления в Глава осма, вкл. раздел IV, е не единството на обекта, а на субекта, т.к. всички престъпления са обединени именно за това, че имат един и същи субект - длъжностно лице. Затова считам, че изразеното разбиране за подкуп да отговарят единствено и само лекарите, които имат качеството на длъжностно лице по чл.93, ал.1, б."а" НК, за неправилно и отклоняващо от досегашната трайна съдебна практика по неговото приложение в тази част. Това разрешение води до отпадане наказателната отговорност за лекаря в случаите по чл.302, т.2 НК за изнудване към подкуп, защото този квалифициран състав отсъствува при престъплението по чл.225б НК, респ. чл.225в НК, за който мнозинството счита, че е приложимия състав. Това разбиране също не може да бъде споделено. По начало осъществявана от лекаря медицинска дейност не е стопанска или търговска дейност и лекарят не е търговец по смисъла на чл. 1 от Търговския закон. Независимо от статута на лечебните заведения като търговски дружества, включително и създадените с частен капитал, естеството на медицинската дейност, в нейното публично измерение не се променя и не води до превръщането и в стопанска дейност, като обект на непосредствена защита от нормата на чл.225б НК. Вярно е, че лечебните заведения могат да извършват търговска дейност във връзка със снабдяването с консумативи и медицинска апаратура, но при осъществяване на същинската медицинска дейност, като диагностика, лечение, рехабилитация и т.н., не може да става въпрос за търговска дейност. Затова не може да се приеме, че осъществяваната от лекарите медицинска дейност, по повод на която получават наследващата се материална или друга облага, представлява стопанска или търговска дейност, обхваната от предметния обхват на обекта по глава VI, раздел II НК, конкретно престъплението по чл. 225б или чл.225в НК, т.е. да засяга обществените отношения, обект на наказателноправна защита, за която са предвидени престъпленията в тази глава от Наказателния кодекс. Несъмнено извършените и извършващите се промени в нормативната уредба относно медицинската дейност, лицата, които я упражняват и правно организационните форми, чрез които се упражнява, налагат и адекватно наказателноправно измерение по отношение на дължимата защита на обекта и ангажиране наказателната отговорност на лицата, извършващи престъпления при и повод упражняване на медицинската професия, но това следва да се извърши по законодателен ред, не и чрез промени в съдебната практика, която при отсъствие на законодателното разрешение не винаги може да даде актуалните разрешения на възникналите материалноправни наказателни проблеми.

По изложените по-горе съображения подписваме особеното мнение:

СЪДИЯ: /Г.Илиев/

СЪДИЯ : /Е. Величкова/

СЪДИЯ: /Л. Методиева/